

NEKO KAO TI

SARA DESEN

Prevela
Sandra Nešović

Laguna

Naslov originala

Sarah Dessen

SOMEONE LIKE YOU

Copyright © Sarah Dessen, 1998

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.

This edition published by arrangement with **Viking Children's Books**, a division of Penguin Young Readers Group, a member of Penguin Group (USA) Inc.

Translation Copyright © 2010 za srpsko izdanje, LAGUNA

Ova je knjiga posvećena Bjanki

Prvi deo
VELIKI KANJON

Prvo poglavlje

Skarlet Tomas je bila moja prijateljica od kad znam za sebe. I zato, kad mi je telefonirala u Sestrinski kamp, gde sam provodila najgoru nedelju u svom životu, odmah sam znala da nešto nije u redu, čak i pre nego što mi je bilo šta rekla. Dovoljno mi je bilo da čujem njen glas s druge strane žice. Znala sam.

„Desilo se nešto strašno... Majkl“, tiho je izgovorila. Njene reči su se prekidale s te razdaljine. „Majkl Šervud.“

„Šta mu se dogodilo?“ Direktorka kampa, kratkokosa Rut u izviđačkim čizmama, nestrpljivo je cupkala pored mene. U Sestrinskom kampu trebalo je da budemo izdvojene od Društvenih stresova, s ciljem da što bolje izgradimo sebe kao ženska bića. Niko nije smeo da nas zove telefonom. Posebno ne u utorak u ponoć, kao mene, kad sam ustala iz svog škripavog kamperskog kreveta, prošla kroz šumarak i ušla u presvetlu prostoriju, gde je telefonski aparat izgledao kao da će biti pretežak za ruku.

Skarlet je uzdahnula. Nešto ozbiljno se spremalo. „Šta mu se dogodilo?“, ponovila sam. Direktorka kampa je zakolutala

očima, pomislivši, bila sam u to sigurna, da ovo nije pravi hitan slučaj.

„Mrtav je.“ Skarletin glas je zvučao ravno, prazno, kao da je recitovala tablicu množenja. Mogla sam da čujem komešanje i prskanje u pozadini.

„Mrtav?“ zgranula sam se. Direktorka kampa me pogleda, odjednom zabrinuta, ali ja odvratih pogled. „Pa kako to?“

„Saobraćajna nezgoda na motoru. Danas popodne. Udari-la su ga kola na Šortkrestu.“ Ponovo se do mene probio zvuk vode, te sam iznenada shvatila da je ona u tom trenutku prala sudove. Skarlet, uvek tako sposobna, obavljala bi svakodnevne kućanske poslove čak i za vreme nuklearne katastrofe.

„Poginuo je“, još jednom sam ponovila, a prostorija u kojoj sam se zatekla neočekivano mi se učinila suviše skućenom, tesnom. Kad mi je direktorka kampa spustila ruku na rame, ja sam je odgurnula, ustuknuvši. Zamislila sam Skarlet u bermudama i majici, kose zavezane u konjski rep, s telefonskom slušalicom uglavljenom između uha i ramena. „O, moj bože.“

„Znam“, rekla je Skarlet, posle čega je usledila buka nalik klokotanju, pa sam zaključila da je u tom trenutku pustila vodu da oteče iz sudopere. Nije plakala. „Znam šta misliš.“

Ostale smo na vezi, ćutke, što mi se činilo beskrajno dugo, a jedini zvuk beše samo neko sveprisutno zujanje. Pože-lela sam da se provučem kroz telefonsku žicu istog tog trena i da iskočim s druge strane, u kuhinju, pored nje. Majkla Šervuda, dečaka s kojim smo obe odrastale, mladića u koga je jedna od nas bila zaljubljena, više nije bilo.

„Hali?“ , iznenada se oglasila, jedva čujno.

„Da?“

„Možeš li da dođeš kući?“

Pogledala sam kroz prozor, u mrak i jezero na čijoj se površini leskao mesec. Bio je kraj avgusta, završetak leta. Škola je

trebalo da počne za nedelju dana; ove godine smo prelazile u drugi razred.

„Hali?“ , ponovo me je pozvala, a ja sam bila svesna koliko joj je teško padalo da me to uopšte pita. Nikada ona nije od mene tražila pomoć.

„Drži se“, odgovorila sam iz te svetle prostorije; te se noći sve zakuvalo. „Dolazim.“

Majkl Aleks Šervud je preminuo trinaestog avgusta, u 8.55 uveče. Skretao je ulevo iz Šortkrest drajva u Aveniju Morisvil, kad ga je neki biznismen u BMW-u oborio s motora, pa je odleteo čitava tri metra niz ulicu i poginuo na mestu. A vozio je motor tek od juna. U novinama je pisalo da je izdahnuo od posledica udara, a da je motor ostao sasvim zdrobljen. Krivica nije bila njegova. Majkl Šervud je imao svega šesnaest godina.

On je bio jedini momak koga je Skarlet volela. Poznavale smo ga još od detinjstva, skoro jednako dugo koliko smo se nas dve družile. Lejkvju, naše susedstvo, protezao se na nekoliko ulica i parkova, s drvenim natpisima i ručno izrađenim oznakama ispisanim žutom farbom: *Dobro došli u Lejkvju – Prijateljski komšiluk*. Jedne godine, neki srednjoškolci su hteli da se našale i izbrisali su slova iz prvog dela reči *komšiluk*, pa je ostalo *Prijateljski luk*, što je moj otac smatrao izuzetno duhovitim. Njega je to toliko zasmejalao, da se moja majka često naglas pitala nije li baš on priredio tu zvrčku.

Još jedna gnusna odlika Lejkvjua beše novi aerodrom, jedva pet kilometara udaljen, stoga se neprestano čulo brujanje aviona koji su poletali i sletali. Mom tati se i to dopadalo; predvečerja je uglavnom provodio na zadnjem tremu, izvirujući u nebo i očekujući avione. Udaljena tutnjava postajala bi sve glasnija i glasnija, bliža i bliža, dok beli nos aviona s treperavim svetlima

najzad ne bi izronio iznad naših glava, izgledajući dovoljno moćno i bućno da nas prosto počisti sa zemlje i odvuče nas sa sobom. Naš sused, gospodina Krejmer, zbog toga je dobio visok pritisak, ali moj tata je u tome uživao. Meni to beše sasvim uobičajeno. Gotovo da više nisam ni obraćala pažnju, ni u snu se nisam trzala kad se prozorska stakla zatresu.

Skarlet sam prvi put videla istog dana kad se doselila s majkom. Tada sam imala jedanaest godina. Sedela sam pored prozora, posmatrajući nove susede i ugledala devojčicu svojih godina, crvene kose, u plavim patikama. Ona je čučala na prednjem stepeništu svog novog doma, pogledom prateći kako radnici unose nameštaj, laktova položenih na kolena, s bradom oslonjenom na šake, a nosila je naočare za sunce u obliku srca s belim plastičnim okvirom. I potpuno me je ignorisala kada sam se pojavila ispred nje na prilaznoj stazi, stojeći u šarenoj senci nadstrešnice i čekajući da ona prva prozbori. Nikada se nisam baš najbolje snalazila u sklapanju prijateljstava; bila sam suviše ćutljiva, previše stidljiva, a sklona tome da za svoje drugarice biram bućne, nadmene devojčice koje su me iskorišćavale i na kraju me nagonile da sva u suzama otrčim svojoj majci. Lejkvju, *Prijateljski komšiluk*, vrveo je od malih kaćiperki na ružičastim biciklima, u čijim su belim korpama oslikanim cvetnim motivima one držale tašnice s likom Barbike. Nikada nisam imala najbolju prijateljicu.

Zakoračila sam ka pridošlici, a njene naočare su mi uzvraćale sopstveni odraz: bela majica, plavi šorc, pohabane patike i ružičaste čarape. I očekivala sam da će me ismejati i oterati, ili će me možda zanemariti, kao što su to činile starije devojčice.

„Skarlet?“, glas jedne žene dopirao je s druge strane vrata, s prizvukom umora i nervoze. „Gde sam zaturila čekovnu knjižicu?“

Devojčica je sa stepenica samo okrenula glavu. „Eno je na kuhinjskom pultu“, doviknula joj je, jasnim glasom. „U kutiji, gde su dokumenti o kući.“

„Kutija sa...“, iznova se začuo isti glas, neujednačen, kao da se govornik pomerao s jednog na drugo mesto. „...Dokumentima, hmmm, dušo, mislim da toga ovde nema. O, sačekaj. Jeste. Tu je!“ Žena je likovala, kao da je otkrila Severoistočni prolaz, o kome smo nedavno, na samom kraju školske godine, učili.

Devojčica se opet okrenula i pogledala me je, ujedno odmahujući glavom. Sećam se da sam tada prvi put pomislila kako izgleda starije od mene. I odmah me je nanovo obuzeo isti onaj osećaj kao i u prisustvu kaćiperki na ružičastim biciklima.

„Hej“, iznenada mi se obratila, taman kad sam se spremala da se okrenem i vratim kući. „Ja sam Skarlet.“

„A ja Hali“, rekla sam, trudeći se da ostavim jednako samouveren utisak kao i ona. Nikada nisam imala drugaricu s neobičnim imenom, sve devojčice iz mog razreda su se zvale Liza ili Tami, Kerolajn ili Kimberli. „Živim tu u susedstvu.“ Prstom sam pokazala ka drugoj strani ulice, baš prema prozoru moje sobe.

Ona je klimnula glavom, podigla torbicu i malko se pomerila u stranu, pa je obrisala stepenik dlanom i napravila tačno onoliko slobodnog mesta kao za osobu koja je otprilike njene građe. Onda me je pogledala i nasmešila se, pa sam preko letnje trave prešla onu malu razdaljinu koja nas je delila i sela sam pokraj nje, licem okrenuta prema svojoj kući. Nismo odmah počele da pričamo, ali i to je bilo u redu; imale smo čitav život pred sobom da razgovaramo o svemu. Zato sam samo sedela pored nje, zagledana u svoju kuću i garažu, dvorište u kom je moj tata gurao kosilicu oko ružinih grmova. Sve sam to poznavala kao svoj džep. Ali sada sam imala i Skarlet. I od tog dana pa nadalje, ništa više nije bilo kao pre.

Istog časa kad sam prekinula telefonsku vezu sa Skarlet, pozvala sam mamu. Ona je bila terapeut, stručnjak za adolescentsko

ponašanje. Ali čak i posle dve knjige, na desetine seminara i pojavljivanja u bezbroj lokalnih emisija u kojima je savetovala roditelje kako da izađu na kraj s teškim godinama svoje dece, moja majka još nije bila pronašla pravi način ophođenja sa mnom.

Već je bilo 1.15 posle ponoći kad sam okrenula kućni broj.

„Halo?“ Na moje silno iznenađenje, mama je zvučala budno. Sve je to bio deo profesionalnog stava koji je već dugo izgrađivala: *Ja sam sposobna. Ja sam jaka. Ja sam uvek budna.*

„Mama?“

„Hali? Šta nije u redu?“ Iz pozadine je dopiralo mrmljanje; to se sigurno tata bunio zbog uznemiravanja u te pozne sate.

„Majkl Šervud, mama.“

„Ko?“

„Poginuo je.“

„Ko je poginuo?“ Čulo se gundanje koje je ovog puta bilo još glasnije. Sad je i tata zapitkivao *Ko je mrtav? Ko?*

„Majkl Šervud“, ponovila sam. „Moj prijatelj.“

„Oh, pobogu.“ Uzdahnula je i čula sam kroz preklopljenu slušalicu kako umiruje oca, govoreći mu da nastavi da spava. „Dušo, znam da je to strašno. Ali sad je veoma kasno. Odakle se javljaš?“

„Iz kancelarije kampa“, odgovorila sam. „Moraš doći po mene.“

„Da dođem po tebe?“ začudila se. Zvučala je krajnje iznenađeno. „Ali ostalo ti je još nedelju dana, Hali.“

„Znam, ali želim da se vratim kući.“

„Zlato, umorna si, i veoma je kasno“, sada je njen glas već poprimao onu terapeutsku nijansu, a tu sam promenu lako prepoznavala nakon svih ovih godina. „Pozovi me ponovo sutra, kad se malo sabereš. Sigurno ne želiš ranije da napuštaš kamp.“

„Mama, on je *mrtav*“, naglasila sam još jedanput. A svaki put kad bih ponovila tu reč, Rut, direktorka kampa koja se i dalje nije odvajala od mene, pravila je sažaljivu grimasu.

„Znam, šeceru. To jeste užasno. Ali tvoj povratak kući neće ništa promeniti. Samo ćeš upropastiti svoj letnji raspust, a nema svrhe...“

„Hoću da se vratim kući“, uporno sam je nadvikivala. „Moram da se vratim. Skarlet me je pozvala da me obavesti. Potrebna sam joj.“ Grlo me je već peklo, imala sam utisak da je oteklo i bolelo me je. Nije me razumela. Nikad nije mogla da me razume.

„Skarlet ima svoju majku, Hali. Biće njoj dobro. Dušo, veoma je kasno. Jesi li tu s nekim? Da li je savetnica pored tebe?“

Duboko sam udahnula, a pred sobom sam videla jedino Majkla, dečaka s kojim nisam bila preterano prisna, ali čija smrt kao da je sada bila najznačajnija na svetu. Pomislila sam na Skarlet u osvetljenoj kuhinji, kako me čeka. To je bilo presudno.

„Molim te“, prošaputala sam u slušalicu, skrivajući svoje lice od Rut, ne želeći da me ta nepoznata žena još više sažaljeva. „Molim te, dođi po mene.“

„Hali.“ Sada je već zvučala iscrpljeno, skoro iznervirano. „Idi na spavanje, a ja ću ti sutra telefonirati. Onda ćemo o svemu raspraviti.“

„Obećaj mi da ćeš doći“, zahtevala sam, ne želeći da tek tako okončamo razgovor. „Samo mi obećaj da ćeš doći. On je bio naš prijatelj, mama.“

Ona se učutala, a za to vreme ja sam je zamišljala kako sedi u postelji pored mog usnulog oca, verovatno u plavoj spavaćici, dok se preko njenog ramena vidi svetlost iz Skarletine kuhinje. „Joj, Hali“, promrmljala je, kao da sam joj svakodnevno stvarala takve probleme; kao da su moji prijatelji umirali svakog dana. „U redu. Doći ću.“

„Stvarno?“

„Upravo sam to kazala“, odvrtila je, ali bila sam svesna da će to još više produbiti napetost posle ove mučno dobijene bitke.

„Daj mi sad savetnicu.“

„Važi.“ Pogledala sam u Rut, koja samo što nije zadremala.

„I, mama?“

„Molim?“

„Hvala ti.“

Tišina. Već će mi ona za ovo naplatiti, unapred sam znala.

„Ne brini. Daj sad slušalicu savetnici.“

I tako sam prepustila vezu Rut, čekajući ispred vrata i prislušujući dok je ona ubeđivala moju majku da će sve biti u redu, spakovaću se i biću spremna i, kakva šteta, kako je to strašno, mlad dečko. Onda sam se vratila u svoju brvnaru, u mraku se dovukla do kreveta, pa sam legla i zažmurila.

Dugo nisam mogla da zaspim. U mislima mi je bilo samo lice Majkla Šervuda, isto ono lice koje sam krišom pogledala u osnovnoj školi, isto ono koje smo Skarlet i ja pomno proučavale u školskim godišnjacima. A kasnije, to lice je bilo sastavni deo fotografije od pre samo nekoliko nedelja, uglavljene u uglu ogleдалa. Na njoj su bili on i Skarlet, a bistra jezerska voda svetlucala se iza njih. Način na koji se njena glava oslanjala na njegovo rame, a njegova ruka ležala na njenom kolenu bio je poseban. Posebno je bilo i to što je on gledao u nju, a ne u objektiv fotoaparata, kad sam ja stisnula crveno dugme, pa ih je blic obasjao.

Moja majka nije delovala naročito raspoloženo kad je narednog popodneva parkirala auto ispred glavne kancelarije kampa. Do tada je već postalo jasno da je moj boravak u Sestrinskom kampu bio potpun i neporeciv promašaj. Upravo sam to i sama predvidela pre nego što sam protiv svoje volje naterana da

poslednje dve nedelje raspusta provedem usred planine, uz buljuk drugih devojaka koje su slično mislile o tome. Sestrinski kamp, čiji je pravi naziv bio Kamp vere (moj tata je skovao nadimak), beše mesto za koje je moja majka čula na nekom svom seminaru. Donela je brošuru i za doručkom mi je gurnula pod nos, ostavljajući mi uz nju i žuti samolepljivi listić s beleškom *Šta misliš o tome?* Moja prva reakcija beše *Ništa posebno, hvala u svakom slučaju*, dok sam zurila u sliku na kojoj su dve devojke, otprilike mojih godina, trčale preko polja, držeći se za ruke. Poruka je glasila: kamp sa uobičajenim aktivnostima poput plivanja i jahanja i raznih igara, ali su u popodnevnim časovima bili predviđeni seminari i grupe za samopomoć na temu „Kakva majka, takva kći“ i „Pritisak među vršnjacima: gde se ja tu uklapam?“ Ispod je bio čitav pasus o samopouzdanju i negovanju vrlina, uz mnoge druge reči koje sam prepoznavala samo iz prikaza s korica majčinih knjiga. Znala sam samo to da sam u petnaestoj godini, kad mi je do sticanja vozačke dozvole preostalo svega tri meseca, već bila prerasla kampove i predavanja o vrlinama, a da i ne spominjem kolektivne igre.

„To će za tebe biti dragoceno iskustvo“, rekla mi je mama dok smo večerali. „Svakako je bolje nego da lenčariš pored bazena sa Skarlet, sunčajući se i tračareći o momcima.“

„Mama, leto je“, pobunila sam se. „I skoro se završilo. Škola počinje već za dve nedelje.“

„Vратиćeš se taman na vreme za školu“, odvrtila je iznova prelistavajući brošuru.

„Ja imam posao“, naglasila sam, što beše moj poslednji očajnički pokušaj da pronađem izgovor. Skarlet i ja smo se zaposlile kao kasirke u marketu *Miltons*, piljarnici u tržnom centru niz ulicu. „Ne mogu tek tako da uzmem dve slobodne nedelje.“

„Gospodin Averbij tvrdi da nema mnogo posla, pa će se lako snaći“, jednostavno je prokomentarisala.

„Zvala si gospodina Averbija?“ spustila sam viljušku. Moj otac, koji je dotle ćutke jeo i držao se izvan rasprave, sad ju je prostrelio pogledom. Čak je i on bio svestan toga kolika je blamaža kada tvoja majka telefonom zivka tvog šefa. „Pobogu, mama.“

„Samo sam htela da se raspitam da li je to moguće“, branila se, više pred mojim ocem nego preda mnom, ali on je samo jedva primetno odmahnuo glavom i nastavio da jede. „Znala sam da će smisliti sve moguće izgovore da ne bi išla.“

„Zbog čega bih protraćila dve poslednje nedelje letnjeg raspusta pored gomile ljudi koje uopšte ne poznajem?“, pobunila sam se. „Skarlet i ja imamo neke planove, mama. Preuzele smo i dodatne smene da bismo zaradile za odlazak na plažu, i mi...“

„Hali.“ Sad je već počinjala da se nervira. „Skarlet će biti ovde i kad se vratiš. A to što tražim od tebe i nije tako mnogo, zar ne? Zaista želim da to uradiš. Za mene, a takođe, što se nadam da ćeš kasnije zaključiti, i za samu sebe. To su samo dve nedelje.“

„Ne želim da idem“, ponovila sam, pogledavši u tatu i tražeći podršku, ali on mi se samo pokajnički nasmešio i ništa nije izgovorio, nego je bez reči uzeo još jedno parče hleba. Više se nije mešao ni u šta; njegov zadatak je bio da smiruje, da izgladi situaciju, ali tek kad se sve okonča. Oduvek je baš tata krišom kucao na moja vrata kad god sam bila kažnjena i bez ičijeg znanja kradom mi donosio njegov čuveni ledeni milkšejk od čokolade za koji je verovao da rešava svaki problem. Nakon vike i lupe vratima, pošto bismo se mama i ja povukle svaka u svoj kutak, uvek sam mogla računati na to da ću čuti brujanje blendera u kuhinji i da će se tata ubrzo ukazati na mojim vratima s najgušćim, najhladnijim milkšejkom kao ponudom mira. Ali ništa na svetu nije moglo da me izvuče iz ovoga.

I tako, kao od šale, protraćila sam kraj ovog svog leta. Već sam se do nedelje spakovala i potom smo se mama i ja tri sata klackale kroz planine, a ona me je sve vreme smarala prisećajući se svojih zlatnih kamperskih godina i obećavajući mi da ću joj biti zahvalna kad se približi kraj mog boravka. Ostavila me je na prijavnici, poljubila me u čelo, rekla mi da me mnogo voli, a zatim se odvezla nazad, praćena zalaskom sunca. Ja sam izvesno vreme samo tako stajala, sa svojim rancem, posmatrajući je kako se udaljava. Okruživala me je skupina devojaka koje takođe nisu bile oduševljene idejom da naredne dve nedelje provedu „upoznavajući se“.

Ja sam imala svojevrsnu stipendiju u Sestrinskom kampu, što je značilo da je za mene sve bilo besplatno. Tako je bilo sa još četiri devojke koje sam tamo upoznala, a i njihovi su roditelji takođe bili terapeuti. Sprijateljila sam se sa svojim cimerkama, pa smo mogle da se žalimo jedne drugima i ismevamo sve vođe seminara, dok smo se trudile da popravimo ten i čavrljale o mladićima.

Ali sad sam se spremala da sve to napustim ranije jer me je kući vukla smrt mladića koga nisam tako dobro ni poznavala. Stavila sam stvari u gepek i smestila se pored mame, koja me je pozdravila i gotovo da ništa više nije izgovorila tokom sledećih petnaestak minuta vožnje. Ako sam se ja pitala, bilo je nerešeno: ja uopšte nisam želela da dolazim na to mesto, ona nije želela da ga napustim pre vremena. Sad smo bile kvit. Mada, znala sam da moja majka to neće posmatrati na isti način. U poslednje vreme, naše tačke gledišta su se uveliko razilazile.

„Dakle, kako je bilo?“, upitala me je, kad smo izbile na autoput. Uključila je automatsku kontrolu, podesila je klima-uređaj i kao da je delovala spremno da sklopimo primirje. „Ili kako ti se učinilo ono što si stigla da vidiš, da budem preciznija.“

„Nije bilo tako loše“, odgovorila sam. „Seminari su bili prilično dosadni.“

„Hm“, promrmljala je, a ja sam shvatila da se poigravam sa sudbinom. I te kako sam dobro poznavala svoju majku. Vraćće mi ona to već nekako. „Pa, da si ostala do kraja, možda bi uspela da izvučeš nešto dobro iz toga.“

„Možda“, progundala sam. U retrovizoru sam videla kako planine promiču iza nas, malo-pomalo.

Znala sam da mi je verovatno mnogo šta želela reći. Možda je žudela da me priupita zašto sam se toliko potresla zbog Majkla Šervuda, kad se ima u vidu da sam ga ranije retko spominjala. Ili zašto sam od samog početka omrzнула ideju o odlasku u kamp, pa čak nisam dopustila ni da mi se boravak tamo možda dopadne. A moguće je da ju je mučilo i nešto više, na primer, zbog čega u poslednjih nekoliko meseci i na sam pogled na nju kako mi prilazi podižem zid oko sebe. Zašto smo od drugarske bliskosti prešle na nešto što ni jedna ni druga nismo umele da definišemo.

„Mama?“

Okrenula se da me osmotri i gotovo da sam mogla čuti kako uzima dah, spremajući se za ono što ću sledeće izgovoriti. „Da?“

„Hvala što si mi dozvolila da dođem kući.“

Iznova je usredsredila pogled na put. „U redu je, Hali“, nežno je izgovorila, dok sam se ja naslanjala na svoje sedište. „Sve je u redu.“

Moja mama i ja smo oduvek bile prisne. Ona je znala sve o meni, od toga koji mi se momci dopadaju do toga kojim devojkama zavidim. Posle škole obično bih u kuhinji uživala i radila domaći, osluškajući kad će ona doći. Uvek sam imala nešto

da joj ispričam. Posle moje prve školske igranke, sedela je sa mnom i jela sladoled direktno iz kutije, slušajući me dok sam joj do detalja navodila sve sitnice koje su mi se zbile, od prve do poslednje pesme. Kad je moj tata subotom bio u jutarnjoj smeni u radio-stanici, mi bismo sebi priuštile ženski izlazak na ručak, kako bismo ostale u toku sa dešavanjima. Ona je obožavala luksuzne restorane gde se služe razne vrste testenina, a ja sam volela samo brzu hranu i pice, tako da smo naizmenično ugađale jedna drugoj. Ona je mene primoravala da probam puževu, a ja sam nju posmatrala kako s mukom guta bezbrojne „big mekove“ i pri tom uživa iako to nikad nije priznala. Imale smo samo jedno pravilo: obavezno smo naručivale dve poslastice kao desert i delile smo ih. Potom bismo odšetale do tržnog centra, tražeći rasprodaje, nadmećući se u tome koja će pronaći najpovoljniju cenu. Najčešće je ona pobeđivala.

Mama je za novine i časopise pisala članke o našem uspešnom odnosu i o tome kako smo zajedno proživele moju prvu godinu srednje škole, a u školama i na roditeljskim sastancima je držala predavanja o ostajanju u vezi sa svojim detetom tinejdžerom. Kad god bi njene prijateljice svratile kod nas na kafu i žalile se na svoje sinove i kćeri koji su divljali ili se drogirali, pa bi je upitale kako ona i ja uspevamo da ostanemo u tako dobrim odnosima, samo je odmahivala glavom.

„Ne znam“, odgovarala bi. „Hali i ja smo bliske. Mi razgovaramo o svemu.“

Ali iznenada, početkom tog leta, nešto se promenilo. Ne bih se mogla zakleti kad je tačno sve to počelo. Svakako se desilo posle Velikog kanjona.

Svakog leta, moji roditelji i ja smo odlazili na odmor. Bilo je to naše veliko godišnje razmetanje, pa smo uvek posećivali izuzetna mesta, poput Meksika ili Evrope. Ove godine, krenuli

smo na putešestvije do Kalifornije i potom smo obišli Veliki kanjon, tu i tamo se zaustavljajući, kako bismo upili lepote pejzaža i posetili pojedine rođake. Mama i ja smo se sjajno provodile: tata je uglavnom vozio, a nas dve smo se zabavljale, izmišljajući razne pesme i pošalice dok su putokazi i saobraćajni znaci promicali pored nas. Tata i ja smo je naterali da jede brzu hranu skoro svakodnevno, čime smo joj se osvetili za čitavu godinu trpljenja salate od rotkve i punjenih tortelina. Skupa smo proveli dve sedmice, povremeno se koškajući, mada nam je sve u svemu bilo prijatno na otvorenim putevima.

Čim smo se vratili kući, zbile su se tri krupne stvari. Pod jedan, ja sam počela da radim u *Miltonsu*. Skarlet i ja smo završetak školske godine provele raspitujući se za posao i pišući molbe za posao, a samo su tamo primili obe. Dok sam se ja vratila sa odmora, Skarlet je već dve nedelje radila, tako da me je mogla naučiti osnovama. Pod dva, upoznala me je sa Džini Tabor, koju je srela na bazenu dok sam ja bila odsutna. Džini je bila navijačica koju je naveliko bio glas da je razuzdana i da je stekla ugled među fudbalskim igračima ne samo zbog svojih navijačkih veština i čuvenih premeta u vazduhu. Živela je nekoliko kilometara dalje, u Arborsu, otmenom naselju s kućama u stilu Tjudora, gde su se nalazili lokalni klub, bazen i teren za golf. Otac Džini Tabor beše zubar; majka joj je težila oko sto kilograma, kao Turčin je pušila bezbroj pakli cigareta benson i hedžis 100's, a koža joj je bila poput one sa otomana iz naše dnevne sobe. Dobacila bi svojoj kćerki novac i ostavljala nas na miru da cunjamo ulicama Arborsa do bazena, ili da se uveče iskradamo do terena za golf i sastajemo se s momcima.

Sve je to vodilo do trećeg velikog događaja koji je obeležio leto, a zbio se dve nedelje nakon povratka s putovanja: prekinula sam dosadnu, jednogodišnju romansu s Noom Vonom.

Noa je bio moj prvi dečko, što je značilo da smo se međusobno zivkali telefonom i povremeno bismo se poljubili. On beše visok i mršav, crnokos i bubuljičav. Njegovi i moji roditelji su se družili, pa smo skoro čitavog mog života svakog petka uveče bili zajedno, kod nas ili kod njih. Dobro mi je poslužio za početak. Ali kad sam uplovila u onaj novi ludi svet Džini Tabor, on je morao da otpadne.

Nije to dobro podneo. Tumarao je oko mene, krišom me pogledao i još uvek je svakog petka dolazio sa svojom mladom sestrom i roditeljima. Sedeo bi na kauču, skamenjenog lica, kad bih ja požurila da šmugnem ka vratima, na brzinu se pozdravivši sa svima. Uvek sam govorila da idem kod Skarlet, ali zapravo smo se sastajale s mladićima na bazenu, ili bismo gluvarile kod Džini. Moja mama je bila tužnija zbog našeg raskida od bilo koga drugog; mislim da se potajno nadala da ću se jednog dana i udati baš za njega. Ali ovo sam bila *nova ja*, neko u koga sam se postepeno preobražavala svakim vrelim i dugim letnjim danom. Naučila sam da pušim, popila sam prvo pivo, nabacila super ten i probušila uši na dva mesta, dok sam se sve više udaljavala, isprva skoro neprimetno, od svoje majke.

Na polici iznad našeg kamina nalazi se fotografija koja me uvek podseća na to kakve smo mama i ja tada bile. Slikale smo se u Velikom kanjonu, prilikom jednog obilaska; i on se pružao iza nas, onako ogroman i dubok. Obučene smo u iste majice, nosimo istovetne naočare za sunce i obe se smeškamo dok poziramo zagrljene. Nikada, ni na jednoj starijoj niti novijoj fotografiji, nije se toliko primećivalo koliko ličimo. Imamo isti mali nos, jednako držanje, identičan luckast osmeh. Izgledamo srećno, dok stojimo tako okupane suncem, a nebo se, onako plavo, prostire unedogled u daljinu. Mama je uramila tu fotografiju čim smo se vratili kući, postavivši je napred, u samu sredinu, tako da niste imali drugog izbora nego da je primetite. Kao da je

znala, ko zna otkud, da će svega nekoliko meseci kasnije to biti svojevrsna relikvija, dokaz drugačijih vremena i drugih mesta za koja nijedna od nas gotovo da više nije mogla poverovati da su postojala: moja mama i ja, najbolje prijateljice, poziramo kraj Velikog kanjona.

Skarlet je sedela na stepeništu ispred svoje kuće kad smo se parkirale. Bilo je rano predvečerje, tek se smrkavalo, i svuda duž naše ulice u kućama su gorela svetla, a ljudi su šetali svoje ljubimce ili decu. Nekoliko ulica niže, neko je spremao roštilj, pa se taj miris mešao s mirisom pokošene trave i nedavne kiše.

Izašla sam iz kola i spustila ranac na stazu, sve vreme zagledana u Skarletinu kuću preko ulice, odakle je jedina svetlost dopirala iz kuhinje, prosipajući se na natkriveno mesto za automobil, sada prazno. Ona mi je mahnula s trema.

„Mama, idem do Skarlet“, rekla sam.

„Dobro.“ Još uvek mi nije bilo oprošteno, znala sam. Ali već je bilo kasno, ona je bila umorna, a nekog od narednih dana, naše će se bitke iznova rasplamsati.

Napamet sam poznavala put. Zнала sam svaki korak preko ulice, napamet sam naučila ceo taj kratki put; mogla bih da ga pređem žmureći, pa i sa svim čulima ugašenim. Rupa na asfaltu negde oko sredine puta, sa obe strane prilazne staze po jedan trnovit grm čije su bodlje ostavljale sićušne ogrebotine na koži kad bi te okrznuili. Bilo je tačno osamnaest koraka od početka do njenog trema; izbrojale smo ih još u šestom razredu, kad smo bile opsednute činjenicama i detaljima. Čitave bogovetne mesece smo premeravale razdaljine i brojale korake, pokušavajući da nekako rasparčamo svoj svet u komade i deliće kojima bi se lakše baratalo.

Sad sam samo hodala prema njoj, kroz polumrak, svesna jedino zvuka sopstvenih koraka i brujanja klima-uređaja ispod bočnog prozora.

„Zdravo“, rekla sam, a ona se pomakla u stranu da mi napravi mesto. „Kako si?“

Kad sam izgovorila to pitanje, zazvučalo mi je kao nešto najgluplje na svetu, ali prave reči u stvari nisu ni postojale. Pogledala sam je, dok je onako ćutke sedela pored mene, bosonoga, kose uklonjene s lica i labavo privezane u konjski rep. Beše očigledno da je plakala.

Nisam bila navikla da je vidim takvu. Skarlet je oduvek bila ona jača, življa, hrabrija. Devojčica koja se odvažila da udari Misi Lesiter, najzlobniju i najnadmeniju među kačiperkama na ružičastim biciklima, onog leta kad se doselila, a one nas jednog dana okružile nastojeći da nas rasplaču. Devojka koja je održavala kuću i pazila na majku, a budući da je bila pod stalnim pritiskom još od pete godine, sad je gotovo preuzela ulogu majke velikog tridesetpetogodišnjeg deteta. Devojka koja je sprečavala svet da me celu proguta, ili sam ja u to oduvek verovala.

„Skarlet?“, pozvala sam je iz mraka, a kad se okrenula videla sam da joj je lice obliveno suzama. Na trenutak, nisam znala kako da postupim. Ponovo sam pomislila na onu fotografiju zaglavljenu u uglu njenog ogledala, staru svega nekoliko nedelja, na kojoj su ona i Majkl, a bistra voda svetluca iza njih. A zatim sam se prisetila šta je ona radila milion puta kad sam ja cmizdrila pred njom, slamajući se i zbog najbeznačajnijih rana na srcu ili ponosu.

Stoga sam joj se primakla i privukla je i obavila ruke oko nje. Čvrsto sam zagrlila svoju najbolju prijateljicu, na taj način joj odjednom uzvraćajući toliko mnogo sličnih usluga. Dugo smo samo tako sedele, dok je njena kuća vrebala iza nas, a

moja kuća, tačno preko puta ulice, uzvraćala joj pogled svojim osvetljenim prozorima. Sedela sam tu uz nju, osećajući kako se njena ramena tresu pod mojim rukama. Nisam imala pojma šta treba da učinim niti šta nas dalje čeka. Bila sam samo svesna toga da sam joj potrebna i zato sam bila tu. U tom času, jedino je to bilo važno.

Drugo poglavlje

Skarlet je bila riđa, ali njena kosa nije imala onu narandžastu nijansu nalik šargarepi, već beše više bakarna, tamna i crvena pomešana sa smeđim tonovima, usled čega su njene zelene oči bile još blistavije. Kad smo se upoznale, i tokom prvih godina druženja, njena bleđa koža bila je puna pegica; ali kako smo odrastale, one su izbledele i ostale su samo jedva primetne tačkice na njenom nosu, poput kapljica koje joj je neko naneo otresanjem ruke. Bila je četiri i po centimetra niža od mene, nosila je obuću za broj veću, a na stomaku je imala ožiljak od operacije slepog creva, koji je podsećao na nasmejana usta. Posedovala je prirodnu lepotu, kao da se to podrazumevalo, čime se ja nisam mogla podičiti, tako da sam bila na nju ljubomorna i više nego što bih ikada priznala. Meni je Skarlet bila kao egzotični stranac. Ali ona je tvrdila da bi sve na svetu dala za moju dugačku kosu i taman ten, za moje guste trepavice i obrve. Da i ne spominjem to koliko mi je zavidela što imam oca, normalnu porodicu, a to se uveliko razlikovalo od njenog života s čudljivom Merion. Bila je to ravnomerna razmena, zavist koju smo međusobno delile; zato smo bile na istom.